

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Βουλευτής Ν. Αχαΐας – Ανεξάρτητος

Ερώτηση προς τον Υπουργό Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων

ΘΕΜΑ: Ένα κρυφό σχολείο στο Κατάρ

Πώς θα ονομάζαμε ένα ελληνικό σχολείο που λειτουργεί σε μία αραβική χώρα «παρ' νόμο», χωρίς νομική υπόσταση, ούτε για τη χώρα που το φιλοξενεί ούτε για την Ελλάδα;

- Ένα σχολείο στο οποίο τα παιδιά διδάσκονται «κρυφά» ανάγνωση, γραφή και ελληνική Ιστορία από τον ιερέα της περιοχής και δύο εκπαιδευτικούς, που, όμως, δεν έχουν νομική διαπίστευση ιδιότητας...

- Ένα σχολείο που στεγάζεται σε ένα «κρυφό» ενοικιαζόμενο κτίριο, χωρίς ταμπέλα, κι υμμένο πίσω από πανύψηλη μάντρα, ώστε να μη φαίνεται από τον δρόμο...

- Ένα σχολείο στο οποίο οι εκπαιδευτικοί δασκαλεύουν τα παιδιά να προσέρχονται και να αποχωρούν σιωπηλά, χωρίς φασαρία, ώστε να μην κινούν υποψίες και δώσουν «δικαίωμα»...

Το ελληνικό σχολείο στην πρωτεύουσα του εμιράτου του Κατάρ Ντόχα είναι ένα σιγχορο «κρυφό σχολείο». Υπάρχει και συνεχίζει να λειτουργεί λόγω της αυτοθυσίας των δασκάλων, της επιμονής των γονέων να στέλνουν τα παιδιά τους σε αυτό το ιδιότυπο ελληνικό «φρονιμ' τήριο» γλώσσας - Ιστορίας το απόγευμα μετά το κανονικό σχολείο, του δυναμισμού του ιερέα Μακαρίου, που εκτελεί χρέη δασκάλου μετά τη λειτουργία, και της χορηγίας ελληνικών εταιριών που δραστηριοποιούνται στη χώρα, έχοντας αναλάβει την κατασκευή μεγάλων έργων τον όψει Μουντιάλ 2022.

Τέσσερις μεγάλες ελληνικές εταιρίες (Ακτωρ, ΕΤΕΡΝΑ, ΑρχιΡΟΔΟΝ και J&P) καταβάλλουν το ενοίκιο, τα αναλώσιμα και τα λειτουργικά έξοδα του σχολείου, πληρώνοντας ακόμη και τον μισθό του επιστάτη. Φέτος, το ελληνικό σχολείο στο Κατάρ, με 120 μαθητές, κινδυνεύει να κλείσει εξαιτίας της στενόμυαλης πολιτικής της Πολιτείας και του υπουργείου Παιδείας.

Το «Τμήμα Ελληνικής Γλώσσας» (ΤΕΓ), όπως λέγεται άτυπα το ελληνικό σχολείο στην Ντόχα, παραμένει «κρυφό» ακόμη και για την ελληνική Πολιτεία, που δεν το αναγνωρίζει, παρά τις εκκλήσεις των 4.000 Ελλήνων οι οποίοι ζουν και εργάζονται στην αραβική χώρα... Μία διακρατική εκπαιδευτική συμφωνία Ελλάδας - Κατάρ, που λείπει, θα ήταν αρκετή ώστε το σχολείο να είχε τη στοιχειώδη στήριξη του ελληνικού κράτους. Τα πολλά εμπόδια οφείλονται και στις ειδικές συνθήκες που επικρατούν στη συγκεκριμένη αραβική χώρα, όπου κανένας φορέας ή οργανισμός δεν μπορεί να ιδρυθεί από τρίτους αν το κράτος του Κατάρ δεν κατέχει πλειοψηφικό μερίδιο (51%).

Διακρατική εκπαιδευτική συμφωνία με την Ελλάδα δεν υπάρχει, άρα εκπαιδευτικοί φορείς δεν μπορεί να ιδρυθεί, με αποτέλεσμα δεκάδες Ελληνόπουλα, που η τύχη των γονιών τους τα έφερε στο Κατάρ, να αποξενώνονται από τη μητρική Παιδεία, αφού αναγκάζονται να φοιτούν σε ξενόγλωσσα σχολεία άλλων χωρών...

Όπως λέει στην «κυριακάτικη δημοκρατία» η δασκάλα δημοτικού Αντιγόνη Μπάτζιου, «το ότι υπάρχουμε, το οφείλουμε στις ελληνικές εταιρίες. Ορισμένες από αυτές δεν έχουν ούτε μισό μαθητή παιδί εργαζομένου. Το κάνουν για τον Ελληνισμό». Η ίδια εξηγεί πώς ξεκίνησε η ιδέα ενός ελληνικού σχολείου, το 2007, από την κυπριακή πρεσβεία (δεν υπήρχε ακόμη οργανωμένη ελληνική πρεσβεία, που στεγαζόταν προσωρινά στο ξενοδοχείο «Intercontinental») και τον ιερέα, πατέρα Μακάριο, Αρχιεπίσκοπο Κατάρ.

«Ήρθα στην Ντόχα Χριστούγεννα του 2007. Ή μόνη ελληνική σχολική εκπαίδευση ήταν η πρωτοβουλία του πατέρα Μακαρίου. Κάθε Σάββατο, 12-15 παιδιά με τους γονείς τους έπαιναν μάθημα ελληνικής γλώσσας σε συνεδριακή αίθουσα της κυπριακής πρεσβείας». Η Αντ. Μπατζιού έφθασε στην Ντόχα ως μητέρα, σύζυγος εργαζόμενου Έλληνα. «Επειδή είχα δύο δικά μου παιδιά,

έφυγα από την τάξη μου Χριστούγεννα με αδειά άνευ αποδοχών, καθώς ήμουν διορισμένη σε δημοτικό σχολείο στην Ελλάδα. Θέλησα πολύ να βοηθήσω εθελοντικά. Δεν υπήρχε τότε άλλος εκπαιδευτικός. Χωρίσαμε τα παιδιά σε δύο τμήματα. Πήρα τις μεγάλες τάξεις και ο πατέρας Μακάριος τις μικρές. Διδάσκαμε στον ίδιο πινάκα. Υπήρχε, όμως, όμορφη διάθεση. Τον Ιούνιο του 2008 κάναμε και τελετή λήξης».

Τον επόμενο χρόνο έπεσε η ιδέα δημιουργίας ενός κανονικού σχολείου, με στήριξη του υπουργείου Παιδείας. «Μπορούσα να αποσπαστώ στην Ντόχα, σύμφωνα με τη νομοθεσία των ομογενειακών σχολείων, αρκεί να υπήρχε εποπτικός φορέας». Αποφασίστηκε η άτυπη ίδρυση Συλλόγου Γονέων - Κηδεμόνων. Φτιάχτηκε ο σύλλογος και έφυγε το αίτημα μετακίνησής για το ΥΠΠΑΙΔ. Υπήρχαν όλες οι προϋποθέσεις, αφού οι μαθητές είχαν γίνει ήδη 40.

Από εδώ ξεκινάει το μοναδικό στον κόσμο ελληνικό αλαλούμ. Το υπουργείο Παιδείας κλήθηκε να μετακινήσει Έλληνα εκπαιδευτικό σε ένα σχολείο που επίσημα δεν υπάρχει και λειτουργεί σε μία χώρα που δεν το αναγνωρίζει... Και όμως, Έλληνας υπουργός πήγε στην Ντόχα και εγκαινίασε τη λειτουργία του, γνωρίζοντας ότι εγκαινιάζει... αέρα!

Η γραφειοκρατία συνεχίζει να θριαμβεύει και την επόμενη σχολική περίοδο. Το 2008-2009 η δασκάλα Αντ. Μπάτζιου διδάσκει «ιδιωτικά» τα παιδιά, αμειβόμενη από τους γονείς, ενώ για το ΥΠΠΑΙΔ εξακολουθούσε να βρίσκεται σε άδεια άνευ αποδοχών! Το μάθημα μεταφέρθηκε στα σπίτια των γονέων και γινόταν σε ομάδες, ανά τάξεις.

Τότε ζητήθηκε η βοήθεια του ελληνικού ΥΠΕΞ. Το υπουργείο Παιδείας, για να προχωρήσει το αίτημα διορισμού εκπαιδευτικού, ζητούσε εποπτικό φορέα και σχολικό κτίριο. Φορέας υπήρχε (ο Σύλλογος Γονέων), αλλά κτίριο, όχι. Οι πρέσβεις Ελλάδας - Κύπρου στην Ντόχα, σε συνάντηση με εκπροσώπους των τεσσάρων ελληνικών εταιριών, αποφάσισαν να βρουν κτίριο. Νοικιστηκε βίλα και οι εταιρίες ανέλαβαν τα έξοδα. Έτσι, το 2009 εγκρίθηκε η απόσπαση. Για πέντε σχολικές χρονιές το σχολείο έτρεξε ως μονοθέσιο και ας είχε και παιδιά γυμνασίου. Το 2014 τοποθετήθηκαν ακόμα μία δασκάλα και μία νηπιαγωγός. Φέτος το σχολείο κινδυνεύει σοβαρά! «Κάτι άλλαξε στο υπουργείο Παιδείας στη νομοθεσία» λέει η Αντ. Μπάτζιου, καθώς «με βάση νέες διατάξεις, πέραν της πενταετίας καλούμαστε να επιστρέψουμε στις οργανικές θέσεις μας». Παράλληλα, η τριετής απόσπαση της δεύτερης δασκάλας έληξε και δεν ανανεώνεται.

Οι αποξενωμένοι από την πραγματικότητα «φωστήρες» στα υπουργικά επιτελεία νομοθέτησαν με θύματα τα Ελληνόπουλα, χωρίς να υπολογίσουν τις ειδικές συνθήκες, καθώς ακόμη και αν εκπαιδευτικοί εκδηλώσουν ενδιαφέρον απόσπασψ, δεν μπορεί να υλοποιηθεί.

«Ωραίες είναι οι νομοθεσίες, αλλά πρέπει το υπουργείο να βλέπει τι γίνεται ανά περιοχή. Δεν μπορεί εκπαιδευτικός να μπει στο Κατάρ με βίζα όπως όταν διορίζεται αλλού, παίρνοντας υπηρεσιακό διαβατήριο. Εμείς αυτό δεν το έχουμε, γιατί δεν υπάρχει διακρατική συμφωνία» λέει η μοναδική πλέον εκπαιδευτικός, νηπιαγωγός κυρία Βασιλάκη. Όσο αυτή η συμφωνία δεν υπάρχει τόσο τα παιδιά των Ελλήνων θα πέφτουν θύματα μιας «ανόητης» πατρίδας.

Κατόπιν τούτων ερωτάσθε:

Γιατί δεν επιδιώκετε διακρατική εκπαιδευτική συμφωνία ανάμεσα στη χώρα μας και το Κατάρ, για να σταματήσει η ταλαιπωρία 4.000 Ελλήνων και των παιδιών τους που διαμένουν εκεί;

Ο Ερωτών Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος Ελλάδος